

שהקהל רוצה, "שמאלץ" טהור, ושאינו עוד אישה-מצפון שהיה פעם. מחוץ לגרי מניה התייחסה אליו הביקורת בהבנה גדולה הרבה יותר.

בנקודה אחת צדקו הגרמנים: הסרט היה השנה ללהיט קופתי גדול במולדתו. עם זאת, טעות היא לחשוב שפאסבינדר החליף את עורו. מי שיתבונן בסרט בתשור מת-לב ימצא שהוא ממשיך להיות קונטרור ברסאלי, מסוכסך עם עצמו, ומחפש תשור בות לשאלות שמטרידות אותו, פוליטיות ואמנותיות גם יחד, בדיוק כמו בעבר.

בעיקבות החדשות

אחד הסרטים המצליחים ביותר לאחרונה בפאריס, הוא סרט שצילמויו אינם תמיד בהירים ביותר, או חדים ביותר, הקול

שיגורה והארל בורם
הפסנתרן מתגייס

למוציצים היתה חדווה

זוהי אמריקה (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) — זה אולי חלק מאמריקה, אבל אין צורך להיגרר למסקנות חפוזות ולהאמין מייד שהמדובר במדינה שירדה מן הפסים. יש להניח שכל הקטעים הנכללים בסרט זה נלקחו מן החיים. אבל, בדרך דומה, אפשר היה לעשות סרט תעודי על ישראל, שבו מראים רק את היצאניות ברחוב הירקון ואת הדתיים שזורקים אבנים בכביש רמות. בקיצור, זה אחד מאותם מוצרים שמטרתם, בראש ובראשונה, לדגדג את הצופים במקום הרגיש שלהם, ולהעביר בנופם זרם של זימה וגועל-נפש, לסירוגין. כך ניתן להנות מגברות הרוחות מכוניות כשחזון השופע חשוף, ולסירוגין, לחזות בתעשיית תרגולות עיוורות שאוכלות את צואתן, וחיות כל חייהן בשטח של כמה סנטימטרים רבועים. ביקור בעולם החי חושף בית-בושת לכלבים ואקווריום לדגי פיראנה, שאוכלים בעלי-חיים שלמים במהירות הבזק, מול עיני הצופה חסיד-הזוועות. ואם מדובר בזוועות, אפשר גם להזכיר את האיכרים במדינת מיין, שמלקקים שפתו תיהם בהנאה, לאחר זליחה הגונה של תולעים, שאותם גידלו בעצמם. אם לא די בכך, אפשר גם לבקר אצל הקבצנים המתגוררים ביבית-השופכן שמחתת לעיר ניו-יורק, שמכינים לעצמם, להנאתם, בשר-צלי מן העכברים אדירי-המימדים, השורצים במקום בהמוניהם.

כל זה צריך לתת גוון ריאליסטי, אמיתי ומזעזע למה שהוא, בראש ובראשונה, מסע-הצצה מיני על פני חיבת, מסע שבו גברות חשופות-שד מנהלות קרב אגרופים או התגוששות חופשית, חתן וכלה צונחים אל טכס-כלולותיהם ממטוס, כשרצועות המיצנח בלבד לגופם, גברות לומדות

בחצרות של מיבני-ציבור ובכל מקום שבו יש סיכוי לסיפור מרתק, שאותו אפשר להנציח בתמונות. הוא עובד עבור סוכי גות של צלמי עיתונות, המעבירה את פני רות עבודתו, כאשר הם מוצלחים, לעי תונים בכל רחבי-העולם. מעקב אחרי עבדו דהו הוא בראש וראשונה הצגה חוזרת של השאלה הקלאסית: באיזו מידה משקפים אמציעיה-התקשורת את המציאות כפי ש-היא. או כפי שמוגדר הדבר באמריקה: מה ההבדל בין אלה המביאים את החדש שות לאלה שעושים את החדשות.

הנה שיגורה וז'אנקרלו ג'יאניני ב"ירי מארקין"
אהבתם של לאלה אנדרסן ורולף ליברמן

כוכבים בחדשות. ההווי המיוחד של עיתונאי המצלמה, הדרך המורה שבה הם מסוגלים להשוות בין הערך של קולוש (הקומיקאי הצרפתי שהיה מועמד לנשיאות) לבין בן-יבלה בשוק הצילום, הצורה שבה הם שופטים את המצלמים כסחורה עוברת לסוחר ("ברנשים ממושקפים נמכי רים רק בקושי", הם אומרים זה לזה), תמיד לירי ביטוי בשיוחחות האינסופיות שהם מנהלים תוך כדי המתנותיהם הארוכות. המעסיקים שלהם, סוכנויות-הצילום, דורשים מהם להיות תמיד על הכביש, תמיד בתנועה, עם אצבע נצחית על כפי תור המצלמה, בחיפוש מתמיד אחרי "כוכב בים" בחדשות, פוליטיקאים, שחקני-קולנוע, אליליומר, קורבנות תאונה, או כל מה שתעשיית החדשות דורשת לזלול בלי הפסק.

נשמע כאילו הוקלט באקראי, ולא תמיד הוא מובן למי שאוזניו אינם אמונות על הצרפתית המדוברת מזה שנים, והשחקנים שלו הם אלמונים מוחלטים לקהל הולכי הקולנוע.

שמו של הסרט הוא כתבים, והוא נעשה על-ידי צלם עיתונות אחד על חבריו ל-מיקצוע, בבחינת מציצן מיקצועי אחד — המציץ במלאכתם של מציצנים מיקצועיים אחרים. ריימון דאפרדון, צלם ותיק, שהי סים את אחת הסוכנויות הגדולות לצלמי גנות בצרפת, ושעובד היום בשביל אחרת, זכה כבר לתהילה מסוימת במאי סרטי-תעודה פרובלמטיים. הוא עקב במשך תקופה ארוכה אחרי עבודתו של פראנסס ארטסגי, בחזר צעיר המבלה את רוב שעות היום בהמתנה ל-סקופים ליד בתי-המלון, בשוקי העיר,

סטריפטז גברי לקשישות: מלקקים שפתיים

לפתות את בעליהן. בסטריפטז ציבורי, ועוד מראות משובבי-נפש דומים. איזה מציץ מיקצועי, שממתין שעות כדי לראות את שכנתו מסירה את חזייתה בדירה ממול, יהיה מוכן להחמיץ אורגיה כזאת של הצצות? חדר המגעיל ביותר, אולי, בכל המיסגרת הזאת, הוא הכללת צילום תעודי של הוצאה-להורג בכיסא החשמלי, כאשר המצלמה עוקבת בקפדנות רבה אחר הגוף המפרפר, שמרוקן את קיבתו לפני שהוא מתפחם וגופח את נשמתו. מה לזוועה אמיתית זו ולכל השאר, לא ברור. אבל מי יודע, אולי יש איזו נפש מעונה שתתענג גם על כך.

האתיקה של העיתונות הצרפתית. למען האמת, קורטוב ממילחמה זו בא אפילו לידי ביטוי בסרט, כאשר בעליל נראה שהצלמים מנסים להקנות עניין מיוחד בדרך שבה הם מנציחים את קורבנותיהם, ולהפיק סקופים גם כאשר אינם קיימים כלל.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב — אנשים פשוטים, הכפיל, אנגי ורה, בתו של כורה הפחם, מוסקווה אינה מאמינה בדמעות.
ירושלים — בתו של כורה הפחם, טו-ראית בנג'מין, מוסקווה אינה מאמינה בדמעות.
חיפה — אנשים פשוטים, מוסקווה אינה מאמינה לדמעות, התוועדות.
תל אביב

*** אנגי ורה (גורדון, הונגריה)

למרות שנדמה כאילו מדובר בחבורת ציניקנים, שהתקשחה לגמרי במהלך עבדו דתה, וששום דבר אינו יכול עוד לגרום להתרגשות (ארסטי מתלונן על כך בפני מעבדיו, למרות שהוא נשלח אך ורק לפרוייקטים שבעיני הציבור נחשבים למרתקים), הם שוקעים לא פעם בהרהורים מצפוניים ואף נוגים. שעה שהם מבזיקים בכלי-העבודה שלהם ליד בית-הכנסת ברי-חוב קופרניק, מעיר אחד מהם: "בעצם, מה שאנחנו עושים זאת התמיכה הטובה ביותר שיכולה להיות למימסד". זאת כשר הם מצלמים את מנהיגי צרפת, שגילו אדיר שות רבה לפני הטראגדיה. מציגים את עצמם לראווה בפני אמצעי-התקשורת, כדי שהכל יראו עד כמה שהם מזועזעים רשי מית מן האסון. "מי מאיתנו יכול להרשות לעצמו להחזיק כלב או חתול כשהוא אף פעם אינו בבית", מעיר אחר, ואילו שלישי שואל את עצמו אם יוכל להמשיך בעבודתו, בחודשי ההריון האחרונים של אשתו.

נגד האתיקה. תוך כדי הסרט מראה

מעריצים מתקהלים סביב השחקן ריצ'ארד גיר
מי עושה את החדשות?

— נערה פשוטה עוברת תהליך של איני-דוקטרינציה רעיונית במיכללה של המיפ-לגה, מיד לאחר מלחמת העולם השנייה. ביקורת נוקבת על כל מחדלי המיטר הסטאליטארי באשר הוא, שהתאפשרה בהונגריה משום שלכאורה מדובר כאן רק על ימי הסטאליניזם.

דפארדון את הצלמים רודפים אחרי מכוניו של ריצ'ארד גיר, שאינו מתלהב לשותף עימם פעולה, מתווכחים עם שוטי-רים על חניה במקום אסור. דולקים אחרי מיריי דארק ואלן דלון, פיליפ דה-גול (בנו של הגנרל) או ז'אן-לוק גודאר, המי נהל כבר זמן רב מלחמה פרטית נגד